

2023_Anul Aurel C. POPOVICI (XLIV): Civilizația incultă?
 - un stat nu-i nimic fără popor sau cu un popor nedreptățit! –
 constituția firii omenești ... ? - pseudocivilizația de import!

tribunism

șagunism

Aurel C. Popovici

TRIBUNA 1884

ROMANIA JUNĂ
ZIAR NAȚIONAL ÎNTERCOMUNIST – APARE ÎN FID-CARE-ȘI

Înțelegerea Austro-Rusă

Un stat nu-i nimic fără popor sau cu un popor nedreptățit, nemulțumit!

Poporul e natură plină, o seculară întrupare de energii vitale ...

legile bune nu se fac de azi pe mâine

Suveranitatea patriei?

„Civilizația incultă” este negația culturii naționale?

constituția firii omenești și a popoarelor?

împotriva iureșului pseudocivilizației de import?

a fost un suflet înzestrat cu adâncă simțire metafizică!

Aurel C. Popovici xenofob?

Anul tribunistului Aurel. C. Popovici

Memorialistul **Grigore Nandriș** (1895, sat Mahala, jud. Hotin, azi raionul Noua Suliță, reg. Cernăuți, Ucraina -1968, Marea Britanie) prezintă cugetări despre civilizația sec. XX, așa cum au fost expuse de Aurel C. Popovici: «„Civilizația incultă” este negația culturii naționale. „Omenirea e o abstracție, un cuvânt. Ea nu trăește și nu poate trăi decât prin naționalitățile ce o alcătuiesc”. Verva lui Aurel C. Popovici, susținută totdeauna de o informație temeinică, lovește cu biciuri de foc în democrația cosmopolită. „Pot retorii și sofii să declame cât or vrea”. Pot să ne înalțe pe noi „poporul suveran” până’n nori. Adevărul științific este că toată civilizația noastră generală, d.p. cea europeană, se reduce la ideile și inițiativa unei infime minorități de oameni mari.” (...) „Un stat nu-i nimic fără popor sau cu un popor nedreptățit, nemulțumit. Dar nici poporul fără stat nu poate fi. ”Iar de condus poporul, mulțimea nu-l știe conduce. Nu-l conduce de fapt decât o infimă minoritate de oameni, și mai mari și mai mici, după împrejurări. Acesta-i un adevăr în afară de ori și ce discuții. Nu după constituții anglo-franțuzești, ci după cum cere cea mai veche constituție ce există în lume: **constituția firii omenești și a popoarelor**. Din nenorocire, minoritatea inteligentă din Stat - câteva zeci, câteva sute, câteva mii de oameni – în loc de a ține seamă de firea și de trebuințele adevărate ale poporului, adimenește, de vreo sută de ani încoace, o lume întregă de elemente destructive în viața publică și se face roaba lor de dragul unor teorii absurde, al unor savanți fără știință și filozofi fără nici o înțelepciune.” (...) „Eu laud mult înțelepciunea practică”, din viața a poporului român. Dar asta nu însemnează de loc, după cum ar

conchide un om pripit în generalizări, că „prin urmare” poporul român e un adevărat „suveran”, că poporul român e compus numai din filozofi morali și politici. Nu. Ar fi o nerozie. Susțin că poporul e cu minte, câtă vreme e ținut în frâu de bunele sale moravuri și obiceiuri. Dar moravurile bune și bunele obiceiuri nu pornesc dela majoritatea unui popor, ci dela minoritatea lui cea înțeleaptă și cu autoritate. Nu majoritatea unui popor îi face poezia populară, legendele și basmele. (...)

„**Poporul e natură plină, o seculară întrupare de energii vitale.** Iar natura n’are grabă. Nici o grabă. Numai omul nătărău, individul, „insul” cel cu ochii în stele, când e leneș, când pripit. Nu-i mirare că o duce tot din gropi în gropi” (...) „Și mai ales rar cu legile noi și mai des cu aplicarea celor existente. Căci **legile bune nu se fac de azi pe mâine**, ci încet, foarte încet, cu târăgăneală de ani de zile, și chiar de zeci de ani, și după discuții și lupte serioase și amendamente chibzuite timp îndelungat, nu improvizate în câteva zile. Numai așa poate și poporul să ia încet-încet cunoștință de legile noi, să se orienteze din vreme, să se aleagă cu un progres real”. (...) „Fiecare guvern, în orice democrație, e pur și simplu sluga unei infime minorități de alegători „cu influență”, speculanți la bursa democratică. O pățanie fatală a tuturor democrațiilor: „**prea ferindu-se de ploaie dau mereu în noroaie**”, cum zice Românul”. (...) „**Suveranitatea patriei nu este și nu poate fi expresia dorințelor noastre, ale celor de astăzi. În ea nu se cuprinde numai râvnirea noastră a celor vii. Ci toată nădejdea celor morți.** Toate virtuțile și toate jertfele lor pentru țară, pentru noi urmașii. Din mormintele țării răsună mai multe voturi decât din localurile noastre electorale. Acele sunt glasurile grave, glasurile sfinte. Singura majoritate de voturi valabilă pentru noi”. (...) Aceste gânduri desprinse din context ar putea prezenta pe autorul lor ca retrograd. Prinse în sistemul gândirii sale ele apar ca adevăruri elementare. Aurel C. Popovici se ridică vehement **împotriva iureșului pseudocivilizației de import care distruge și schimonosește sufletele.** El este însă un fervent apărător al personalității, al „**personalității devotate națiunii, nu egoismului lor individualist**”. „Naționalismul e credință fără rezervă, fără discuții. E o credință de stâncă în rostul adânc al Statului, al religiunii, al moravurilor și obiceiurilor naționale bune; în aptitudinile de cultură, în menirea și viitorul unui neam”. (...) „**Întreaga civilizație a lumii nu se produce decât de naționalități.** Și nu se poate menține și desvolta decât în lăuntrul lor. **Omenirea e o abstracție, un cuvânt.** Ea nu trăește și nu poate trăi decât în și prin naționalitățile ce o alcătuiesc.

Chiar individul, orișicât ar dori să se arunce în „omenire”, tot numai „într’o naționalitate poate să cază, să dispară”. (...)

Scrise la începutul veacului nostru, eseurile lui Aurel C. Popovici enunță adevăruri profetice valabile și astăzi când ele s’au realizat în parte. **Iată cum a prevestit dezastrul democrației marxiste din zilele noastre:** „**Nimeni să nu se amăgească cu nădejdea că ce-a fost a fost.** Câtă vreme nu se va pune capăt, în mod serios, tuturor agitațiilor revoluționare, câtă vreme politica și viața de sus nu se vor lepăda de clișeurile rele ale acestei civilizații tehnice, materialiste, pacea putea fi compromisă din nou. Mai ales când „**curentul progresului**” va dărâma, într’o bună dimineață, în Apus și ultimele resturi de cultură ce mai sunt”. (...) Și alte gânduri valabile tot atât de mult astăzi ca și atunci când ele au fost scrise: „Toată lumea vorbește dela o vreme încoace de desvoltarea „bogățiilor țării”, de chestiile economice care ar fi primând pe toate celelalte. **Bogățiile țării!**

Apoi adevărata bogăție a unei țări e vigoarea morală a populațiunii, în special moralitatea tinerimii sale. O fi multă bogăție în pământ, dar ce folos dacă în inimi nu-i dor adânc de muncă, nu-i curaj de întreprindere, nu-i statornicie de oțel în urmărirea activă a unui scop?” (...) **Ar fi o greșală dacă**

I-am considera pe Aurel C. Popovici xenofob. Dimpotrivă ceea ce-i caracterizează gândirea este respectul față de fiecare națiune și înțelegerea fiecărei culturi, deaceea tocmai coordonatele gândirii sale sânt: cultura națională și apărarea neamului, împotriva disoluției cosmopolite. Aurel Popovici nu s'a ridicat împotriva altor neamuri, ci împotriva minciunii democrate, împotriva pseudocivilizației cosmopolite, care se revarsă mocirlos peste noi înăbușind în germene sufletul național creator de cultură. Aprigul luptător care a bătut fără cruțare zidurile unor utopii primejdioase și a risipit ceața unor rătăciri păgubitoare desvoltării neamului românesc, **a fost un suflet înzestrat cu adâncă simțire metafizică.** Eseul „**Credința părinților noștri. De ziua Învierii**” sau acel despre „**Religiune și naționalitate**” respiră adâncă și sinceră religiositate creștină. „Dar fireasca rânduială a lumii așa este că omul nu pentru a trupului hrană trăiește.

Că el se hrănește spre a trăi. Spre a trăi cu trupu-i, dar mai ales cu mintea, cu inima cu sufletul său. Căci numai din aceste dumnezești adâncuri ale făpturei omenești izvorăște puțința de viață, de fericire omenească pe acest pământ. Iar pentru așa viață în lume omului îi trebuie nu numai pâine ci și cuvântul lui Dumnezeu.

Căci viața asta omenească toată ce-i? Și ce e toată lumea aceasta văzută de noi? O scurtă viață de om, de câteva zeci de ani, ce însemnează? Doar sufletul nostru de oameni muritori, când în bucurii, când în mâhniri o duce dela leagăn la mormânt, dar numai o viață de om, de om trecător. **Trecător pe o corabie trecătoare, o coajă de lămâie pe o nesfârșită mare, dincolo de orice închipuire omenească. Trecătorule semeț, - de unde vii, unde te duci?** Dintr'o lume necunoscută într'o necunoscută lume. Pe o cale de unde nu mai este întoarcere. Pe vecie. Urmărește gândul acesta! Pe vecie!

Cu toate ale lumii bucurii, dureri și nădejdi omenești. Și pentru ce veniseși din cea negură a nesfârșitelor valuri de vremi? Și pentru ce te duci? Sunt simple și înfiorător de clare aceste gânduri în jurul celor din urmă întrebări, pentru că vin deadreptul din gândirea și din simțirea religioasă a poporului, în sufletul căruia ele s'au adâncit de veacuri și au contribuit la desăvârșirea lui morală, la înălțarea lui omenească».

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<https://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2023-anul-a-c-popovici-xliv-civilizatia-inculta-un-stat-nu-i-nimic-fara-popor-sau-cu-un-popor-nedreptatit-constitutia-firii-omenesti--pseudocivilizatia-de-import-172640.html>

tribuna.ro/stiri/cultura/2023-anul-a-c-popovici-xliv-civilizatia-inculta-un-stat-nu-i-nimic-fara-popor-sau-cu-un-popor-nedreptatit-constitutia-firii-omenesti--pseudociviliz...

Eveniment Actualitate Stiri de pe strada mea Sport Cultura Sanatate Timp liber Tribuna femeilor Descopera lumea

Tribuna
Dintotdeauna pentru totdeauna!

2023-Anul A.C. Popovici (XLIV): Civilizația incultă? - un stat nu-i nimic fără popor sau cu un popor nedreptățit! - constituția firii omenești ... ? - pseudocivilizația de import!

Marius HALMAGHI 29.10.2023 20:09 225 vizualizari 0 comentarii

În: *Tribuna*, 29 octombrie 2023